

jeg maa ærligt tilstaae, at jeg troer, at det er det Bedste, der er gjort ved Loven; hvad man meest har været istand til at gjøre med en vis Grad af Dygtighed, det er netop Redactionsforandringer. Der er kommet den Sætning ind, at Bedkommende, som skal være Høker, „ikke maa have været straffet med offentligt Arbejde“. Denne Sætning er hentet fra den nærværende Lovgivning, og jeg vil aldeles ingen Indsigelse gjøre mod den; det er en Sætning, som under Børnepligtlovens Forhandling har været gjort til Gjenstand for meget levende Debatter, man indvendte da imod en Bestemmelse af den Natur, at den stred mod den Grundsætning, som man efterhaanden har søgt at indføre i Straffelovgivningen, nemlig at man skal stræbe efter at forbedre de Straffede, og haabe paa deres Forbedring. Men, naar man udelukker alle dem, som have lidt Straf, fra ethvert selvstændigt Erhverv og enhver Næringsvei, saa bliver det meget let umuligt for dem at forbedre sig. Dog jeg skal ikke i allermindste Maade stride derom, jeg skal indrømme, at en saadan Regel bestaaer overalt i lignende Forhold. Den næste Forandring er den, at Hør og Hamp er forandret til Al, og Søm til Sirup; det seer ud som Bagateller, men for mig staaer det ikke ganske som Bagateller. Jeg er overbevist om, at de, som have foreslaaet disse Forandringer og ført dem ind i Loven, knapt rigtigt have anet, hvem de tjene, og hvad de tjene dermed. En stor Deel af de nuværende Handelsmænd paa Landet er det ikke tilladt at handle med disse Varer; det er netop Hamp, Hør, Søm, Soda, Risengryn og et Par saadanne Artikler, der ere Gjenstand for stor Skinsyge fra Kjøbstædernes Side. Nu

har man ganske sikkert regnet paa, at, naar saadanne Artikler som Hør, Hamp og Søm kom til at staae i Loven, saa vilde Landhandlerne som Høkerhandlerne tillige komme til at optage de andre. Man har været bange for, at de vigtigste Groshandelsartikler overgives Landhandlerne, saa at man hellere har villet, at Landet skulde undvære Hør, Hamp og Søm, eller rettere undvære at kunne kjøbe dem med Bequemmelighed, end, at skabe en farlig Concurrent i Landhandlerne, naar de fik disse vigtige Artikler. Det er den egentlige Hovedbetydning heraf. Ingen af dem, der have faaet disse Forandringer tilveiebragte, har vistnok, som sagt, havt det allermindste Kjendskab til Forholdene; thi ellers vilde de ikke have gjort saadanne Forandringer; de vilde ikke have gjort sig til Redskab for en saa smaalig Skinsyge; thi det er det, der ligger deri. Nu er jeg færdig med § 1; tiltrods for Alt, hvad den har lidt og tabt paa sin Reise, er den dog kommen til os i en brugbar Stikkelse. Jeg kommer derefter til § 2, og det er denne Paragraph, som opstiller de fleste af de store Principer, jeg før omtalte. Den er meget uheldig, og jeg siger igjen, at Folkethinget maa glæde sig meget over, at det ikke har nogen Deel i Paragraphen, som den nu er; det er en overordentlig heldig Stilling for os, at vi kunne sige: see, hvorledes denne Paragraph er beskaffen; vi vaske vore Hænder i Ufskyldighed. Det hedder nemlig her: „Det skal være forbudt Andre end Saadanne, som holde Dug og Diff paa Landet, derstedes at drive den i foranstaaende Paragraph ommeldte Høkerhandel.“